

El Viatger del Temps

En Lluís, de 15 anys, treballava els caps de setmana a la Biblioteca Municipal per poder guanyar uns calés extres. Un bon dia, estava netejant els prestatges de la sala B: els manuscrits antics. De sobte, es va adonar que un d'aquells pergamins estava tirat per terra. Va mirar si hi havia algú, i, com no va veure ningú, l'agafà i el llegí.

El pergami contenia un manuscrit que deia el següent:

“La desafortunada ànima que tingui la sort o la desgràcia de trobar aquest manuscrit, trobarà la forma de canviar el món tal i com el coneixem, una gesta no gens fàcil de cometre. Per trobar el camí a la veritat, aquell que sap, deus buscar i la solució et donarà. Si no ho aconsegueixes, la desgràcia i la mort pot caure sobre tots vosaltres, mortals.

12 de Gener de 1229”

Després de llegir el manuscrit, en Lluís va sentir una mena de formigueig seguit d'un fort dolor que li recorregué el cos sencer i li penetrà l'ànima. De cop i volta, la foscor l'envoltà.

- On sóc? Què faig aquí? –es va preguntar a si mateix.

- Sou a la gran ciutat de Barcelona, capital del grandios regne de sa Majestat Jaume I el Conqueridor –contestà una veu anònima.

En Lluís es va aixecar i obrí els ulls. Al seu costat va veure una figura alta i de posat ferm. Es trobava dins una gran sala amb estàtues i retrats.

- Què feu vós, jove, a la sala del tron del meu castell? –li preguntà la figura.

- El seu castell? –preguntà en Lluís estranyat.

- Sou a la sala del tron del palau de Jaume I i vós parleu amb el rei de tot Catalunya.

En Lluís s'aixecà i mirà la figura. No es podia creure que la persona que tenia al davant fos el mateix Jaume I el Conqueridor, el rei més important de Catalunya.

- A quin any som? –preguntà en Lluís.

- Aquest és l'any 1229, i avui és 12 de Gener.

- Ha dit 1229? Aquest és l'any que el rei Jaume I va conquerir Mallorca!

- Què dieu vós? Si jo encara no he preparat mon exèrcit.

En Lluís va explicar a sa Majestat tot el que li havia passat: que ell provenia del futur, la trobada del pergami, la seva lectura i l'aparició a la sala del tron. Encara que el rei no s'ho va acabar de creure, va tenir compassió del noi i li perdonà la vida a canvi que el servís.

Van portar en Lluís a la cambra del rei i li van dir que havia de netejar-la. En Lluís estava fart de netejar i va obligar els servents que el portessin al saló del tron per parlar en privat amb sa Majestat. El rei, que havia agafat afecte al noi, va fer sortir els servents i, aleshores, ell i en Lluís van entrar a la seva cambra.

- Digueu-me, jove, de què voleu parlar?

- Perdoneu la meva actitud, Majestat, però m'agradaria anar amb vós a Mallorca. Potser allà trobaré el camí de què parla el pergami.

- Ta gesta no és fàcil... D'acord, et faré el meu escuder i podràs lluitar al meu costat.
- Disculpi sa Majestat, però jo no he lluitat mai. No podríeu ensenyar-me'n vós?
- Aleshores, demà a trenc d'alba acudiu al saló del tron i us entrenaré.

En Lluís no va poder dormir gairebé perquè no deixava de llegir el pergami i va arribar a la conclusió que ell tindria un paper molt important a la història; d'alguna manera, ell sabia que per retornar a casa hauria de seguir Jaume I.

Després de dues setmanes d'un dur entrenament, l'exèrcit català va salpar dels ports de Salou, Cambrils i Tarragona en direcció a Mallorca.

La grandiosa flota va arribar a les costes mallorquines i va desembarcar a Santa Ponça. L'exèrcit de sa majestat va derrotar els musulmans al coll de sa Batalla i a Portopí.

- Sa Majestat, m'agradaria poder marxar a buscar el savi de qui parla el pergami.
- Molt bé, així us deixaré marxar, però aneu amb compte, ja que els àrabs us atacaran sempre que puguin.

En Lluís es va posar en marxa amb una espasa i un escut que el rei li va regalar i va començar a buscar el savi. Va buscar-lo a les muntanyes, als rius i a les coves.

Un dia, es va topar amb un parell d'àrabs que no van dubtar d'atacar-lo. En Lluís va recordar els entrenaments i va treure ràpidament l'espasa i es va cobrir amb l'escut. Amb el cos ple de por, va fer uns moviments ràpids i descontrolats amb l'espasa i un dels àrabs va caure a terra amb el pit travessat per l'arma, que va quedar clavada al seu cos; aleshores va arremetre amb l'escut contra l'altre musulmà que va caure a terra, i en Lluís va començar a apallissar-lo fins deixar-lo inconscient. Després de la batalla, en Lluís va agafar l'espasa i va marxar d'allà.

Després de dos dies d'intensa recerca, en Lluís va arribar a una cova que li semblà més tètrica i més misteriosa que les altres. Va omplir-se el cos de valor i va entrar-hi. A l'entrada de la cova hi havia una torxa, senyal que algú hi vivia. La va agafar, va treure un encenedor que duia a la butxaca i la va encendre.

La cova era molt humida i a cada dos metres hi havia un bassal. Les passes d'en Lluís feien eco mentre caminava. Una hora després d'haver entrat, va arribar al que semblava una sala. A l'altre extrem hi havia una figura asseguda a una pedra.

- Vós que heu vingut, us esperava, jove valent. –li va dir la figura.
- Sou vós el savi del qual parla el pergami? –li preguntà en Lluís.
- Ho heu endevinat. Sabia que podríeu ajudar-nos. Si en realitat sou l'escollit, salvareu el Món de la desgràcia.
- I com ho puc fer, ancià?

- Heu d'anar amb Jaume I i derrotar els àrabs amb la vostra ajuda i els vostres coneixements del present. Si no ho aconseguiu, el rei morirà i vós no podreu tornar mai més a casa vostra com a càstig per no haver complert la missió.

- Com dieu? –va preguntar confús- Com puc tornar a casa?
- Per poder tornar us cal llegir això. –l'ancià li llençà un petit lligall- Només ho podreu llegir després de complir la missió.

En dir això, una gran fumerada va sorgir del no-res i va envoltar en Lluís i quan el fum es va escampar, es va trobar a fora de la cova, i es va adonar que aquesta no hi era.

- Si el que diu l'ancià és cert, he d'anar a ajudar Jaume I o no podré sortir d'aquí mai més.

En Lluís es va posar en marxa d'immediat i pel camí va començar a pensar en la conquesta de Mallorca, en les batalles decisives i en tot el que hi estava implicat.

Un parell d'hores després, en Lluís va topar amb l'exèrcit del rei i sa Majestat va accedir a parlar amb el noi.

- Sa Majestat, –va començar en Lluís- he trobat el savi i m'ha dit que per poder tornar a casa us havia d'ajudar.

- Però com em podria ajudar un vailet com vós?

- El savi m'ha dit que us guiés amb el meu coneixement del present i us advertís de les estratègies enemigues.

- Així doncs, cavalcareu a mon costat i em guiareu.

L'exèrcit es posà en marxa i en Lluís va guiar en Jaume I pel camí correcte, eludint les trampes i emboscades dels musulmans, fins a portar-lo a la ciutat de Mallorca. Allà l'exèrcit català va assetjar la ciutat i, gràcies a l'astúcia d'en Lluís, el rei Jaume I va conquerir la capital de l'illa.

L'exèrcit victoriós va entrar a la ciutat i la gent els aclamava. En Lluís va veure una noia al carrer que li somreia i de seguida se li acostà.

- Vos sou el jove de qui parla tothom? –li preguntà la noia.

- Si. Em dic Lluís i no sóc... d'aquí.

- Jo em dic Maria.

En Lluís i la Maria es van fer molt amics, i de seguida aquella amistat es convertí en amor. La setmana següent a la victòria, quan en Lluís passejava per la ciutat, va aparèixer davant seu l'ancià de la cova.

- Sabia que no em fallaríeu, jove valent. Heu ajudat Jaume I i heu aconseguit una bona companyia. És hora de tornar a casa.

En Lluís va anar a veure el rei acompanyat de l'ancià i de la Maria.

- Estimat Lluís, m'heu ajudat a conquerir Mallorca i heu salvat l'exèrcit més d'una vegada. Us mereixeu la més grandiosa gratitud. Com a record per vostra gesta us regalo això. –el rei li allargà la mà i li va donar un fermall amb l'escut reial- Aquesta és una relíquia de ma família que ha passat de generació en generació, i jo us la dono, a vós, en senyal de la més enorme gratitud.

- Moltes gràcies, sa Majestat. Només m'agradaria demanar-vos una petita cosa.

- Digueu.

- Per tal de poder mantenir el meu temps com cal, m'agradaria que en cap moment es parlés de mi, ja que això podria variar el futur.

Abans de treure el lligall, la Maria li va dir que volia anar amb ell i en Lluís va accedir.

- Estimats amics; sa Majestat, venerable ancià, ha arribat el moment de l'amarg comiat. Us estic molt agraït per la vostra ajuda. Us trobaré a faltar. –després de dir això, va treure el lligall, el va obrir i va llegir el seu contingut- “La missió ha estat complerta. El Món s'ha salvat. 12 de Gener de 2005.”

En recitar aquestes paraules, en Lluís va sentir el mateix formigueig de la primera vegada, seguit de l'intens dolor. Uns instants després, en Lluís va obrir els ulls i es va trobar a la Biblioteca amb la Maria al seu costat.

- Som a casa, Maria, a la fi, a casa!

Xavi Noguera
Javi Moreno
3 ESO A